

Buch

Fra: Buch [FamBuch@DBmail.dk]
Sendt: ti 18. september 2007 21:34
Til: Buch
Emne: VEOK Nyhedsmail nr.42 - En erklæring til internt brug
Vedhæftede filer: oledata.mso

VEOK's Nyhedsmail nr. 42**18-sep-2007**

Kristeligt Dagblad bragte 12. september 2007 følgende:

En erklæring til internt brug

KATOLICISME: Det er desværre en temmelig udbredt uskik i den katolske teologi at fokusere på institutionen i stedet for på menigheden, Guds folk

Af: Jean-Pierre Duclos

De officielle kirkelige europæiske organisationer, Kirkernes europæiske Konference (KEK) og Den katolske Bispekonference i Europa stod i fællesskab som arrangører af den tredje europæiske forsamling i Sibiu i Rumænien. Det har vakt en vis forundring at katolikkerne deltager med fuld musik, pavens velsignelse og et mikroskopisk flertal på 51 % af de officielle deltagere lige efter at et romersk kontor har erklæret, at den katolske kirke er den eneste rigtige kirke. Emnet står ikke på den officielle dagsorden, men det er givet at det har fyldt en hel del både i samtalerne og oplæggene.

Ifølge Kristeligt Dagblad har nogle katolske eksperter forsøgt at bløde situationen op. Aldo Giordano citeres her i bladet (5.9) for at mene at tidspunktet for offentliggørelsen af Roms erklæring intet har at gøre med datoen for det længe før planlagte økumeniske møde. Alle som kender de romerske kontorer arbejdstempo og det totale fravær af koordinering imellem ministerierne vil sikkert give ham ret.

Men har han også ret når han påstår at erklæringens sigte udelukkende er et internt anliggende indenfor den katolske kirkes egen ramme? Den anerkendte italienske journalist og vaticanekspert Sandro Magister deler hans mening og peger tillige på hvem Vatikanet er ude efter. "Kritikken er først og fremmest rettet imod katolikker, der måtte føle sig draget af andre kristne retninger, ligesom det også er rettet imod katolske biskopper, der er for åbne over andre kirkelige retninger." (KD 4.9.07) Desværre kan jeg ikke følge ham her. Jeg tror nemlig at denne tekst slet ikke er en advarsel, men en beroligelse. Den henvender sig ikke til de katolikker som skulle være for åbne overfor de andre kirker, men vil berolige de katolikker, som mener at Rom ikke holder fast ved den gamle tro. Det er ikke tilfældigt at erklæringen kommer samtidig med at Benedikt XVI personligt åbner en ladeport for genanvendelsen af den gamle latinske liturgi, en mulighed som allerede fandtes, men var strengt reguleret. Man er parat til at gå langt for at få de fortabte får fra det yderste højre

tilbage til folden.

At det er det der står på spil kommer tydeligt frem i formuleringen af det allerførste stillede spørgsmål. "Har koncilet Vatikanum II forandret noget i den tidligere lære om kirken?" Det er nemlig en af hovedanklagerne fra den side, som ikke vil anerkende koncilet, at koncilmødene var Romerkirkens tradition utro. Svaret er selvfølgelig nej. "Koncilet har udviklet denne lære, formuleret den på en ny måde og uddybet dens forståelse". Det er givet at koncilet ikke kom med nye udsagn om Kirken, men hvorfor indrømmer man ikke, at den har foretaget accentforskydninger, som medfører at for eksempel forholdet mellem paven og biskopperne eller lægfolkets stilling i kirken nu fremtræder i et helt nyt lys? Det er netop her disse folk siger fra, og det er her teksten undviger at tage stilling.

Det er kedeligt at man i Rom vælger at berolige disse kritiske røster ved på en meget ensidig måde at pege på alt det vi kristne er uenige om. Jeg siger ensidig fordi det desværre er en temmelig udbredt uskik i den katolske teologi at fokusere på institutionen, redskaberne i stedet for på resultatet, menigheden, Guds folk. Det er rigtigt at vi katolikker er de bedst udstyrede hvad angår institutionerne. Men selv om vi har ret, når vi siger at vores kirke alene råder over alle de nådemidler Kristus i tidens løb har indstiftet til vores frelse, er der ikke nogen grund til igen på det teologiske plan at dyrke den triumfalisme, vi var begyndt at tage afstand fra på andre områder. Og desuden vil vi til syvende og sidst alle være ligestillede når vi vil sætte os ved Herrens bord i hans rige.

Jean-Pierre Duclos